

частьта гада събира милостыниѣ отъ тѣзи които познаваше.

Най-наурѣлъ отиде той при единъ богатъ търговецъ, който ако и да бѣше малко лютъ, имаше обаче съжалително сърдце. Но за злѣ честь намѣри го на едно врѣме когато той бѣ зель едно писмо, съ което му извѣстявахъ, че поради испаданіето на единъ отъ длъжници-тъ му той изгубяше едно голѣмо количество пары. Но Куейровъ като незнаеще нищо за това, разказаху кротко и сладкодумно защо е дошелъ въ тѣзи

— Какво! До мене ли пакъ? Извика търговецътъ; е стига вече!

— Но да знаещь, господине... думаше Куейровъ.

— Не искамъ да знаѣхъ нищо, имай се...

— Но какво ще стане горката оная жена, бѣднытъ онѣзи дѣчица? моляхъ ви, думаше и приближаваше къмъ него.

Но търговецътъ, въ ядѣтъ си за тѣзи злочестинѣ що бѣше му ся случила,